

Nepovšimnuté drahokamy

Napísal Balek Robert

Pondelok, 25. január 2010 10:33

Som sám, Bože, kde si? Prečo sa mi neozývaš, prečo ma nepočuješ? Moje volanie je už len šepot, už nevládzem kričať... Prečo si mi zobral tohto človeka? Bol mojou oporou, mojou jedinou silou, keď som už nevládal ísť ďalej. Našiel som u neho vždy povzbudenie, pochopenie, posilu... A teraz? Teraz som odkázaný sám na seba... Ako bolo dobré počuť jeho slová: „Jakub, som rád, že si prišiel. Som rád, že si ma našiel v tom všetkom zhone, čo máš okolo seba. Viem, si veľmi dôležitá osoba – pracuješ vo veľkej firme a mnoho vecí sa bez teba nezaobíde. A napriek tomu si si našiel čas. Teším sa...“ Ani nevedel, ako veľmi som sa tešil ja. Ako vyhladovaný som prichádzal a napil sa a najedol jeho úsmevu, jeho sily, ktorá z neho žiarila napriek tomu, že nebol schopný ani stlačiť moju ruku, ako som vpíjal do seba jeho pokoj, ktorý z neho priam žiaril a prelieval sa do môjho nepokojného srdca. Pri ňom som si znova a znova naplno uvedomil, čo je v živote skutočne dôležité, o čo sa oplatí bojovať, a čo nestojí za nič. Áno, on ma učil žiť...

Žiť a neživoriť, žiť naplno každú sekundu svojho života – on, čo sa nikde bez cudzej pomoci nemohol ani len pohnúť a bol odkázaný na milosť či nemilosť svojich domácich, ktorí sa o neho starali. Akú úľavu im priniesla moja návšteva – čas, kedy sa mohli konečne venovať sebe a svojim záležitostiam. A keď som Dominika zobral na celý víkend na našu chatu, skoro vyskočili

Nepovšimnuté drahokamy

Napísal Balek Robert

Pondelok, 25 Január 2010 10:33

od radosti z kože. Ach, ako som sa vtedy cítil – ako kráľ, ktorý si odnáša svoj jediný drahocenný poklad od ľudí, ktorí tomu pokladu nerozumejú. „Ty ho nemáš pri sebe každý deň od rána do večera. Tiež by si to nevydržal, tak ako my...“ – počul som z ich úst, keď som im hovoril, ako sa môžu radowať z toho, že im ho znova prinášam a nie smútiť. Aspoň pred ním to nemuseli tak okato ukazovať, Bože...

Napriek tomu, že bol Dominik na vozíku, bol pre mňa studňou, z ktorej som čerpal ako z nijakej inej zdravej studne okolo mňa. Zvláštne, ako zdravie vie z človeka urobiť často iba plytkú mláku ženúcu sa za fatamorgánou. Koľko takých vyschnutých polorozpadnutých duší stretávam v krásnych zdravých telách mojich spolupracovníkov, mojich príbuzných a známych. Ako mi je zle pri pohľade na tie ich vyhasnuté oči bez iskry, bez kúska citu, neschopné objasniť, nepokojné, plné strachu o svoje pozície, peniaze, slávu... Dominik sa o nič nemusel báť. Jediné, čo mal, bol on sám. Slobodný od všetkých tých zadúšajúcich potrieb, ktoré nám zdravým všetci okolo tlačili do hlavy: „Musíš, chceš, vieš, že to potrebuješ...“, aj keď to v skutočnosti vôbec nepotrebuješ. O čom je vlastne náš život? Utekáme... za nepodstatným, vyčerpaní a oklamaní nenachádzame to, po čom túžime...

„Dominik žil naozaj naplno, tešil sa z takých maličkostí, ktoré som ja ani nepostrehol... Prečo práve on zomrel, Bože, prečo?“ Plno podobných myšlienok a spomienok mi letí hlavou, keď kľáčim tu, pred jeho hrobom... Je Biela sobota a všetci chodia okolo tvojho hrobu, Pane, potichu v akomsi zvláštnom polosmútku, polonádeji... Možno tak, ako pred dvetisíc rokmi pri tvojom skutočnom hrobe. Až teraz rozumiem učeníkom a ženám, ktoré ťa tak veľmi milovali, ktorí od teba čerpali zmysel svojho života, ktorí z teba nasávali pokoj a hlavne tvoju lásku a zrazu ťa stratili... Navždy. To ťaživé prázdno v duši, ktoré si vždy naplňal ty. Prameň sily, pokoja a lásky prestal tiecť do ich srdc a oni zrazu nevedeli, kam teraz, v neistote a strachu o to, čo príde... Nevedeli však, čo viem ja... Že znova vstaneš... Že pri nich budeš ešte mocnejšie ako dovtedy, že odteraz ešte viac pokoja, radosti, odvahy a lásky pretečie od Teba do ich srdc.

Možno ani ja neviem o Dominikovi to, čo o ňom vieš ty, môj Pane... Veľmi mi chýba. Tak ako si tvojim apoštolom chýbal ty, tvoja tvár, tvoj úsmev, povzbudenie. Utekali k hrobu... Aj ja som dnes utiekol k hrobu. Tiež si neviem predstaviť, ako pôjdem teraz ďalej, kde sa zastavím, aby som načerpal, aby som si uvedomil hodnotu svojich slov, svojich skutkov, hodnotu maličkostí, ktoré som tak často prehliadal a Dominik mi ich pomohol nájsť, objaviť... Bol pre mňa vzácnym drahokamom veľkej ceny... A teraz je preč.

Ty si však povedal: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta...“ Tvoja láska ti nedovolila nechať nás ako siroty bez teba. Hm... Už tomu trochu začínam rozumieť... To ty si bol vlastne celý ten čas so mnou, keď bol so mnou Dominik, to ty si celý ten čas na mňa hľadel

Nepovšimnuté drahokamy

Napísal Balek Robert

Pondelok, 25 Január 2010 10:33

jeho očami, to ty si prehováral k môjmu srdcu jeho ústami. Ešte teraz cítim silu a sladkosť tvojho úsmevu a tvojich slov tečúcich každý deň do mojej vyschnutej duše. Ty už nemáš svoje ruky, dotýkaš sa ma rukami iných. Ty skutočne žiješ, kráčaš vedľa mňa, utekáš ku mne nohami iných, dívaš sa na mňa očami ľudí okolo. A s veľkou záľubou si vyberáš práve tie citlivejšie a ľudskejšie oči tých, ktorých ja odsúvam, považujem za neschopných, neobdarovaných, nešikovných, postihnutých... Ach ako sa strašne mýlim, aký som hluchý, keď ku mne prehováraš ich ústami. Zachraňuješ mňa – „zdravého“ týmito maličkými, ich krížom, ktorým majú účasť na mojej spáse. Už chápem, čo vieš o Dominikovi a ja nie - Dominik takisto ako ty prichádza ku mne v iných okolo, môžem vidieť jeho úsmev, môžem počuť jeho slová. Ak neodmietnem navonok menej obdarovaného človeka, ktorého mi tvojimi rukami pošle, nájdem ďalší drahokam nezaplátiteľnej ceny, tiché jazero, na ktorého hladine sa bude odrážať jeho aj tvoja tvár. Ja úbohý slepec! Koľko podobných drahokamov denne obchádzam, strácajúc tak časť seba samého...